

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Neapolitano Archiepiscopo, & C. sancti Laurentij in Lucina Presbytero
Cardinali, apostolicae sedis Legato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

*Vide supra
epist. 141.*

spinarum enormiter frumenta lædantur, vel insuper seminorum zizaniorum evulsione triticum evellatur. In abscondendis etiam & curandis corporibus infirmorum sic oculi diligentia præcedere debet manus officium, & ferrum digitus prævenire, ne si cauterium adhibeatur incautè, non tam partes infirmas non sanet, quàm sanas infirmer. quod tanto diligentius in mentis languoribus est servandum, quanto animam novimus corpore digniorem, & spiritualia carnalibus præponenda. Hoc autem infra nos ipsos diligentius attendentes, cum olim venerabilis frater noster Metensis Episcopus per suas nobis litteras intimasset quòd tam in diocesi quàm in urbe Metensi laicorum & mulierum non modica multitudo Gallicæ cuidam translationi divinorum librorum intendens, secretis conventiculis etiam inter se invicem eructare præsumerent, aliorum aspernantes consortium, & in faciem redarguentibus Presbyteris resistentes, quorum simplicitatem fastidiunt, in suæ translationis peritia confidentes, non protinus ad vindictam nos res accendit incognita, sed universis tam in urbe quàm in Metensi diocesi constitutis sub eo tenore litteras curavimus apostolicæ sedis destinare qui vobis ex transcripti earum poterit inspectione patere. Eidem insuper Episcopo & Capitulo Meten. dedimus in mandatis ut inquirerent sollicitè veritatem quis fuerit auctor translationis illius, quæ intentio transferentis, quæ fides utentium, quæ causa docendi; si utentes ipsa, venerarentur apostolicam sedem, & catholicam Ecclesiam honorarent; ut super his & aliis quæ necessaria sunt ad indagandam plenius veritatem per eorum litteras sufficienter instructi, plenius intelligeremus & plenius quid super his statui oporteret. Nuper autem idem Episcopus per suas nobis litteras intimavit quòd quidam eorum, quos notabiles prioribus litteris denotarat, mandatis recusant apostolicis obedire; quibusdam eorum clanculò, quibusdam verò jam publicè obediendum esse dicentibus soli Deo; ab occultis etiam conventiculis non cessantes, officium prædicationis occultè, licèt à nullo mittantur, prohibiti etiam, sibi non metuunt usurpare; aspernantes sibi dissimiles, & translationi eidem usque adeo insistentes, ut se nec Episcopo nec Metropolitanò suo nec no-

bis ipsis asserant parituros, si eam decreverimus abolendam. Licèt autem tales in eo reprehendi meritò videantur quòd occulta conventicula celebrant, officium prædicationis usurpant, simplicitatem despiciunt sacerdotum, & eorum confortia qui dictam translationem non recipiunt aspernantur; ne quid tamen subito facere videamur, discretioni vestrà, de qua plenè confidimus, per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus ad civitatem Meten. pariter accedentes, cum eodem Episcopo convocetis coram vobis talia sapientes, & adhærentes translationi prædictæ, & si fieri poterit, quæ in eis reprehensibilia fuerint, auctoritate freti apostolica, sub lato appellationis obstaculo corrigatis. Quòd si correctionem vestram recipere fortè noluerint, inquiretis super capitulis illis quæ in litteris quas Episcopo miseramus expressa fuisse superius vobis expressimus & aliis etiam diligentius veritatem, & quòd inveneritis, per nuntium vestrum & litteras plenius intimitis; ut per vos certiores effecti, prout procedendum fuerit procedamus. Cum enim in hoc universalis Ecclesiæ vertatur negotium, & agatur causa fidei Christianæ, ad exequendum apostolicæ sedis mandatum cum summa diligentia & cautela vos studiosos & promptos esse volumus & mandamus. Ad hæc, M. Crispinum Presbyterum, & R. socium ejus, si super his quæ dictus Episcopus eis duxerit opponenda, inveneritis esse reos, ipsos appellatione remota canonicè puniatis. Alioquin eundem Episcopum ad remittendam pœnam, si quam eis forsitan inflixit, cum nihil contra eum vel Clerum in nostra proposuerint audientia, monitione præmissa, distractione qua convenit, remoto appellationis obstaculo, cogere non tardetis. Quòd si omnes &c. duo vestrum. Datum Laterani V. Idus Decembris.

*NEAPOLITANO ARCHIEPISCOPO,
& C. sancti Laurentij in Lucina Presbytero Cardinali, apostolica sedis Legato.*

Nihil est penè quod magis debeat formidare Prælati quàm vitium negligentia: quia si, juxta testimonium Veritatis, de omni verbo otioso in die judicij redditurus est rationem, quanto magis de omni bono neglecto, cum eum etiam qui opus Dei agit negligenter,

*Epist. 236.
Vt contra Be-
neventanum
Archiepisco-
pum inquirant.*

scripturæ divinæ sententia maledicat. Heli namque sacerdos licet in se bonus existeret, quia tamen filiorum excessus efficaciter non corripuit, & in se pariter & in ipsis animadversionis divinæ vindictam excepit, dum filius ejus in bello peremptis, ipse de sella corruens, contractis cervicibus expiravit. Ad corrigendos ergo subditorum excessus tanto diligentius debet Prælati assurgere, quanto damnabilius correctionem eorum negligeret: contra quos (ut de notioribus excessibus taceatur) etsi tribus modis procedere possit, per accusationem videlicet, denuntiationem, & inquisitionem ipsorum; ut tamen in omnibus diligens adhibeatur cautela, sicut accusationem legitimam præcedere debet inscriptio, sic & denuntiationem caritativa communitio & inquisitionem clamorosa debet insinuatio prævenire. *Descendam*, inquit Dominus, & *videbo utrum clamorem, qui venit ad me, opere jam compleverint.* Tunc enim clamor pervenit ad Prælatum, cum per publicam famam aut insinuationem frequentem subditorum sibi referuntur excessus; & tunc debet descendere & videre, id est, mittere, & inquirere utrum clamorem veritas comiteretur. Nam juxta canonicas sanctiones, si quid de quocunque Clerico ad aures Prælati pervenerit, quod eum justè possit offendere, non facillè credere debet, nec ad vindictam eum res accendere debet incognita, sed diligenter est veritas perferenda, ut si rei poposcerit qualitas, districta ultio culpam feriat delinquentis. Cum ergo de venerabili fratre nostro Beneventano Archiepiscopo, quod dolentes referimus, ea nobis relata fuissent quæ à pontificali honestate nimium dissonabant, propter frequentem clamorem multorum ad inquirendum de ipsis plenius fuimus excitati, ne dissimulatio negligentia vitium inducere videtur. Ipse namque, sicut fuit nobis expositum, post multas & graves culpas nequiter commissas ab eo, domum hospitalis ad susceptionem pauperum & infirmorum olim à prædecessoribus suis rerum opulenta præmunitam, civilis belli focus & magister effectus, fecit nequiter demoliri: de cujus videlicet hospitalis proventibus, tertia portio Ecclesiæ beati Bartholomæi perpetuò debebatur, occasione cujusdam equitaturæ suæ à W. Guarna Canonico ejusdem Eccle-

sia sibi reddita sine freno, per satellites suos seditionem fecit in populo: ex qua suborto prælio, quod præcepit invocato diabolo inchoari, plures tam Clerici quàm laici interfecti fuerunt. Cumque quoddam castrum Hugonis de Feniculo, post destructionem terræ ipsius, integrum remansisset, idem populum concitavit: cum quo in ipsum castrum insurgens, illud cum nonnullis mulieribus & pueris incendio devastavit. Molendinum, vineas, & alia multa ad suam Ecclesiam spectantia destrui omnino permisit, cocum suum propria manu percuciens interfecit, rusticum quendam hostiliter infecutus, pro eo quod puerum in ulnis deferens, importunè pro confirmatione illius instabat, suoque Clerico resistebat, ab eo violenter impulsus, ita vulnerari præcepit, quòd vitam illius vulneris occasione finivit. Beneficia ecclesiastica minus canonicè, juxta suæ voluntatis arbitrium, dispensare præsumit. Sacerdotes & Clericos absque causâ rationabili officiis & beneficiis destitutos non prius restituit quàm cupiditati ejus recepta pecunia satisfiat. Augmentatiōni possessionum & ornamentorum Ecclesiæ suæ non solùm, ut tenebatur ex officio, non intendit, verùm etiam adeo in spiritualibus & temporalibus, eam læsit, ut consilio destituta & pravorum pedibus jaceat conculcata. Cum autem hæc & alia per quosdam Ecclesiæ suæ Canonicos nobis denuntiata fuissent, contra quos tamen multa, ut eos à denuntiatione repelleret, opponebat; nos officij nostri debitum prosequentes, de communi fratrum consilio vobis inquisitionem eorum duximus committendam; per apostolica vobis scripta præcipiendo mandantes quatenus ad locum congruum utrique parti securum pariter accedentes, sine personarum acceptione, Deum habentes præ oculis, super his inquiretis appellatione remota, nostra freti auctoritate, diligentissimè veritatem; & quod inveneritis, sub testimonio litterarum vestrarum nobis fideliter intimetis; ut per inquisitionem vestram sufficienter instructi, melius in ipso negotio procedere valeamus.

CAPITULO CHELCOENSI.

Cum monasterium vestrum specialiter beati Petri juris existat, & ad nostram nullo mediante jurisdictionem

Epist. 237.
Ne in alios
quàm donata
sunt usus bona
Ecclesiæ suæ
conferantur.